

■ На скрыжаванні думак

ЛЕКІ — НЕ ТАВАР, А АПТЭКА — НЕ КРАМА

БЕЛАРУСАЎ СПРАБУЮЦЬ ПЕРАКАНАЦІ САМАЛЯЧЭННЯ

ПРАБЛЕМЫ безрэцэптурнага водпуску лекаў, асаблівасці прасоўвання лекавых сродкаў і нязьні Беларускага рэкламнага заканадаўства аказаліся ў цэнтры ўвагі ўдзельнікаў трэцяга бізнэс-форуму «Фармацэўтычны бізнэс Беларусі», арганізаванага цэнтрам стратэгічнага развіцця «Маркетынгавыя сістэмы».

Як паведамлялася раней, з 1 ліпеня Міністэрства аховы здароўя збіраецца наладзіць жорсткі кантроль за продажам у аптэках лекаў без рэцэпту. Па словах намесніка начальніка ўпраўлення фармацэўтычнай інспекцыі і арганізатара леквага забеспячэння міністэрства Алы ДАЛГОЛІКАВАЙ, у Беларусі дзейнічае эфектыўная сістэма фармакалагічнага нагляду, даныя якой сведчаць, што бескантрольнае спажыванне лекавых сродкаў цягне за сабой шмат негатывіўных працэсаў: — Так, я вымушана прызнаць, што наша міністэрства крыху аслабіла ў апошнія гады кантроль за выкананнем дзейнага заканадаўства. Гэта прывяло да тым ліку і ў злоўжываннях, што тычыліся прызначэння медыцынскімі работнікамі асобных гандлёвых найменняў лекаў, якія заахвочваліся фармацэўтычнымі кампаніямі. Прычым прызначэнні гэтыя далёка не заўсёды афармляліся на рэцэптурных бланках... Прызначэнні маглі вылісвацца або на рэкламным бланку нейкай фармацэўтычнай фірмы, або на звычайным лістку паперы. **Фармакалагічна дамога была пастаўлена на камэрцыйную аснову: галоўным стала — прадаць, а не дапамагчы.** Таму Міністэрства аховы здароўя і стала думаць, як выправіць гэту сітуацыю...

«Між іншым, у Беларусі няма пераліку рэцэптурных лекавых сродкаў, — пачаў журналістаў Ала Далголікава, — а існуе толькі пералік лекавых сродкаў, якія адпускаюцца без рэцэпта ўрача. Гэты пералік пастаянна пераглядаецца Міністэрствам аховы здароўя, паколькі арсенал лекавых сродкаў з высокім профілем бяспекі, якія падыходзяць для прафілактыкі і самалячэння, у свеце пастаянна расце».

Для безрэцэптурных прапаратаў характэрны наступныя ўласцівасці: даказаны профіль бяспекі і слабых або рэдкіх лабачных эфекты пры яго прымяненні. Калі прапарат дазволена да безрэцэптурнага водпуску, значыць, яго ўласцівасці добра вывучаны і назапашаны вялікі досвед па яго самастойным прымяненні. А рэцэптурны прапарат, наадварот, могуць аказваць негатывіўны ўплыў на здароўе пацыента нават пры захаванні інструкцыі па іх прымяненні. Гэта можа быць абумоўлена таксічнасцю прапарата, яго ўзаемадзеяннем з іншымі лекамі, а таксама лабачнымі рэакцыямі, якія ён выклікае. Таксама пагарзу для здароўя можа ўяўляць маскіроўка сімптомаў сур'ёзнага захворвання ў выніку прыёму прапарата, што значна ўскладняе своечасовае вызначэнне правільнага дыягназу. Непрамой пагарзай можа быць і развіццё ўстойлівасці да прапарата ў выніку яго бескантрольнага прымянення, які гэта адбылося, напрыклад, з антыбіётыкамі.

Ужо вядома, што ў новы безрэцэптурны пералік не ўвайшоў ніводзін з распаўсюджаных сродкаў гіпертонічных лекавых прапаратаў, — Гіпертанія — гэта сур'ёзнае захворванне, якое немагчыма вылечыць і якое можна толькі кантраляваць, каб не пацяргалі сэрца і мозг, — аргументуе разнае галоўнага медыцынскага ведамства Ала Далголікава. — Гэта не той выпадак, каб займацца самалячэннем. З іншага боку, паколькі размова ідзе пра пахвыцёбае захворванне, то падыход да выпіскі лекаў тут будзе зусім іншым. Храніць

раў у амбулаторна-паліклінічным зьяне хранічна не хапае.

Калі летася у аптэчных установах хворым людзям адмаўлялі ў продажы лекаў, якія тыя за шмат гадоў прывычаліся набыць без рэцэпту, колькі крыўдных слоў давялося пачуць на свой адрас работнікам аптэкі. А колькі яшчэ давядзецца пачуць, бо ўсёе негатыўнае выплодзіцца менавіта на іх... Кантроль з боку міністэрства быў аслаблены шмат гадоў таму, і чалавечы сёння цяжка зразумець, чаму 15 гадоў ён набываў тое ці іншае лякарства без рэцэпта, а цяпер яму гэты прапарат не адпускаюць. Летася ніхто не палічыў патрэбнае загадзя растлумачыць насельніцтву сэнс такіх непалупярных захадаў. Але што змянілася за прайшоўшы год? З уласнага досведу магу сказаць, што ўрачы-хірургі ведаюць максімум 5—7 рэцэптурных прапаратаў, тэрэпэўты крыху больш — да 15. І ў першыя, і ў другія вець праблемы з латынню. Таму лічу, што трэба праводзіць пастаяннае навучанне ўрачоў.

У Еўропе строга захоўваюцца парадак рэцэптурнага водпуску бо там рэцэпт з'яўляецца ў першую чаргу фінансавым дакументам, па якім страхавыя кампаніі кампенсуюць хворым частку сродкаў, выдаткаваных на лекі.

Таму я прапаную эвалюцыйны падыход да разнашня шматгадовай праблемы. Па-першае, трэба адкласці выкананне пастановы Міністэрства аховы здароўя №29 яшчэ на год. А паэтапы пераход на строга рэцэптурны водпуск лекаў можа было б распачаць з антыбіётыкаў.

Трэба дадаць, што гучалі падчас бізнэс-форуму і іншыя асцяргі: калі доктар павінен выліскаць рэцэпт, ён яго, вядома, выпіша, а вось што яму выліскаць, падкажа Міністэрства аховы здароўя. Усё хвалююцца, што прэфэрэнцы будучы мець беларускія лекі. Прасцей кажучы, калі ў Беларусі выпускаецца аналаг арыгінальнага замежнага прапарата, то менавіта ён і будзе занатаваны ў рэцэпце.

■ 12 мая — Міжнародны дзень медыцынскай сястры

Нона ЗАГАРОДНАЯ:

«Неўзабаве будзе прэстыжна гаварыць аб тым, што ты — фельчарка або акушэрка»

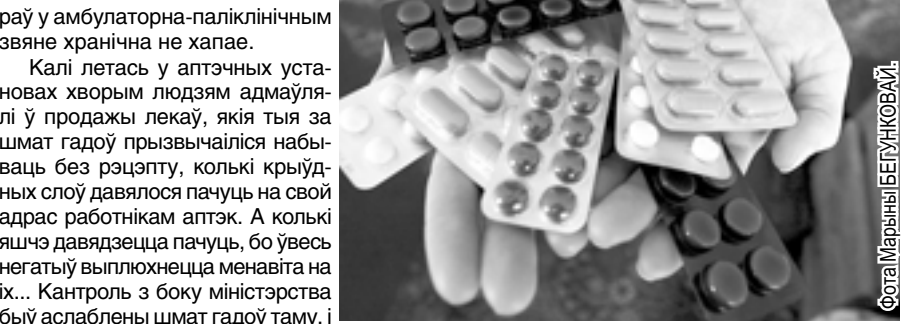
З 2006 года пры камітэце аховы здароўя г. Мінска ўведзена пасада галоўнага пазаштатнага спецыяліста па сямейнай справе. Працягвае функцыянаваць створаны яшчэ ў 1997 годзе Савет медыцынскіх сясцёр, у склад якога ўваходзяць 11 найбольш вопытных і ініцыятыўных прадстаўнікоў прафесіі. У тым жа годзе пачало работу грамадскае аб'яднанне «Асацыяцыя медыцынскіх сясцёр», куды ўваходзяць амаль 4 тысячы спецыялістаў з сярэдняй медыцынскай адукацыяй.

Паводле слоў галоўнай медыцынскай сястры 10-й мінскай гарадской клінічнай бальніцы, галоўнага пазаштатнага спецыяліста па сямейнай справе камітэца па ахове здароўя Мінгарвыканкома, старшын Асацыяцыі медыцынскіх сясцёр г. Мінска Ноны ЗАГАРОДНАЙ, асноўнай задачай вышэйшадарэжнай структур з'яўляецца стварэнне ўмоў для бесперапыннага вывучэння і удасканалення новых арганізацыйных форм, тэхналогіі аказання меддапамогі сямейным персаналам. Такія арганізацыі кіравання сямейнымі кадрамі дае магчымасць аналізаваць кадравы склад, вырашаць канкрэтныя задачы для кожнай медустанова.

Спецыялісты з сярэдняй медыцынскай адукацыяй — наогул самая шматлікая група спецыялістаў у сістэме аховы здароўя. Першая даследчыца і заснавальніца сучаснай сямейнай справы Флорэнс Найцінгэйл, якая перавярнула погляды грамадства на ролі медсястры ў сістэме аховы здароўя, нечкі сказала: «Медсястра — гэта ногі хворага, вочкі аслеплага, апора дзіцяці і старому, крыніца ведаў і ўпэўненасці для маладой маці, вусны тых, хто нарта слабы або паглыблены ў смяць, каб размаўляць».

— Пятрававані да медсясцёр сёння досць высокія, — удакладняе Нона Канстанцінаўна. — Па-першае, трэба адзначыць станючую дынаміку ў наўняўнасці кваліфікацыйных катэгорыяў у нашых спецыялістаў, пастаяннае павышэнне прафесійнага ўзроўню. Па-другое, працоўныя месцы актыўна камп'ютарызуюцца, а значыць, патрабуецца валоданне камп'ютарнымі праграмамі. Аднымі з першых працавалі ўнутраную камп'ютарную праграму 2-я дзіцячая клінічная бальніца, дзіцячая інфекцыйная бальніца, бальніца хуткай медыцынскай дапамогі. У клініках сёння функцыянуюць апэратывныя аддзелы, які зьявляюць усё аздзяленні, што вельмі істотна эканамічна час на вырашэнне ўнутрыбальнічных пытанняў, у тым ліку вызваліе старшых медсясцёр ад працэаў папярвай працы...

Святлана БАРЫСЕНКА

У першую чаргу ў гэтую прафесію ідуць па ведах: які аказвае першую медыка-санітарную дапамогу ў паліклініцы, амбулаторыі ці на даму, выконвае лячэбна-дыягнастычныя працэдурі і ажыццяўляе індывідуальны догляд, праводзіць рэабілітацыйныя і адаптацыйныя мерапрыемствы хранічным хворым, састарэлым і інвалідам, абследаваць пацыентаў падчас агупнай дыспэнсарызацыі. Медсястры і фельчары могуць таксама ажыццяўляць самастойны прыём пацыентаў у паліклініках, апэральна-хірургічных, эндарыналагічных і оталарыналагічных кабінетах, праводзіць прафілактычны прыём дзяцей ранняга ўзросту, выконваць візіты на дом, аказваць даўрачэбную дапамогу пры неадкладных станах, ажыццяўляць навучанне ў школах браўжыянай астмы, цукровага дыябету, артарыяльнай гіпертанзіі...

Аднак будучы спецыяліст «сярэдняга звяна» павінен мець на ўвазе яшчэ і тое, што, акрамя спецыфічных ведаў, яму спатрэбіцца адлавадны псіхалагічны настрой. Настрой на пацыентаў. Пацыент у стацыянары чакае не толькі працэдур і маніпуляцый, якія павінны палепшыць стан яго здароўя. Яму патрэбна элементарная ўвага, добрае слова. Аднак не толькі медсястры павінны быць міласэрнымі да пацыентаў, але і пацыенты — да медсясцёр. Здраваецца, асацыяцыя бярэ ўдзел у разборы канфліктных сітуацыяў, якія ўзнікаюць паміж медсястрамі і пацыентамі, аднак апошняя нярэдка не жадаець разбірацца, а патрабуюць выключна пакарэння.

Пэўны час у горадзе назіралася праблема з укамплектаваннем сярэднім медперсаналам рэанімацыйных аддзяленняў. У параўнанні з іншымі калегамі асістэнты ўрачоў высокатэхналагічных апэрацый атрымлівалі вельмі нізкі заробак. Пытанне нядаўна было вырашана з дапамогай увядзення спецыяльнай даплаты, і медперсанал, які ўдзельнічае ў высокатэхналагічных апэратывных умяшаннях, зараз зарабляе да 5-6 млн рублёў, у залежнасці ад кваліфікацыйнай катэгорыі. А медсясцёр тэрэпэўтычнага профілю паліклінік заробатная плата павялічана на 40 працэнтаў ад планаванага фонду заробатнай платы гэтай катэгорыі работнікаў.

— Прадстаўнікам нашай прафесіі прадстаўляецца значная самастойнасць у практыцы, — дадае Нона Загародная. — Медперсанал павінен умець даказваць рацыянальнасць усіх сваіх рашэнняў і дзеянняў, якія ўплываюць на якасць догляду і канчатковы вынік працы. Я ўпэўнена, што неўзабаве будзе прэстыжна гаварыць аб тым, што ты — медсястра, фельчарка, акушэрка...

Святлана БАРЫСЕНКА

■ Песню бярэць з сабою

КАЛІНА Ў ПОЛІ

Іх аднае светлая любоў да сваёй малюўнічай зямлі, да сваёй мужнай і велічнай краіны, да яе працавітых людзей — нястомных носьбітаў высакароднай духоўнасці. Таму і сумесныя вакальныя творы ў іх нараджаюцца святланосныя, пачуццёва кранальныя, глыбока патрыятычныя.

Пэат Уладзімір Карызна і яго сын Уладзімір, кампазітар, плённа супрацоўнічаюць ужо больш за два дзесяцігоддзі. За гэты час яны напісалі вялікую нізку песняў, тэматычна разнастайных, але вельмі меладычных, адметных вытанчаным выяўленнем душэўных перажыванняў. Сярод іх — «На азёрах сініх», «Хвіліна святла», «Звон часу», «Ландышаў цвет», «Зоркі золкае каханне», «Жаночая ласка», «Возера Свіцязь», «Зберажы нас, каханне», «Белая яблынка», «Жывая крыніца».

Песня «Каліна ў полі» ўзнікла ў 90-я гады мінулага стагоддзя. Заслужаная артыстка Беларусі Наталля Раманская пранікнёна перадае несуцэсны боль і драму дзюўчыны. Яе зьвяртанне да прыродных сілаў — да мудрага ветру — нагадвае ўсхваляваны зварот Яраслаўны са «Слова пра паход Ігаравы». Ды і параўнанне з калінаю, смак і гаючасць пладоў якой умацняюцца пасля першых замарзкаў, акрыляюць светлай надзеяй.

КАЛІНА Ў ПОЛІ
Верш Уладзіміра Карыzny-старэйшага,
Музыка Уладзіміра Карыzny-маладошага

Сонца заблудзілася ў хмарах, Нельга сечежак тых красу забыць.
А ці ў шумным вевым бары... Як вясны ўзыходжанне
Мы з табой шчаслівыя, здаецца, ў марох заўсёды тайна,
З незабыўнай летняй той пары. Так і тайна вечная — любіць.

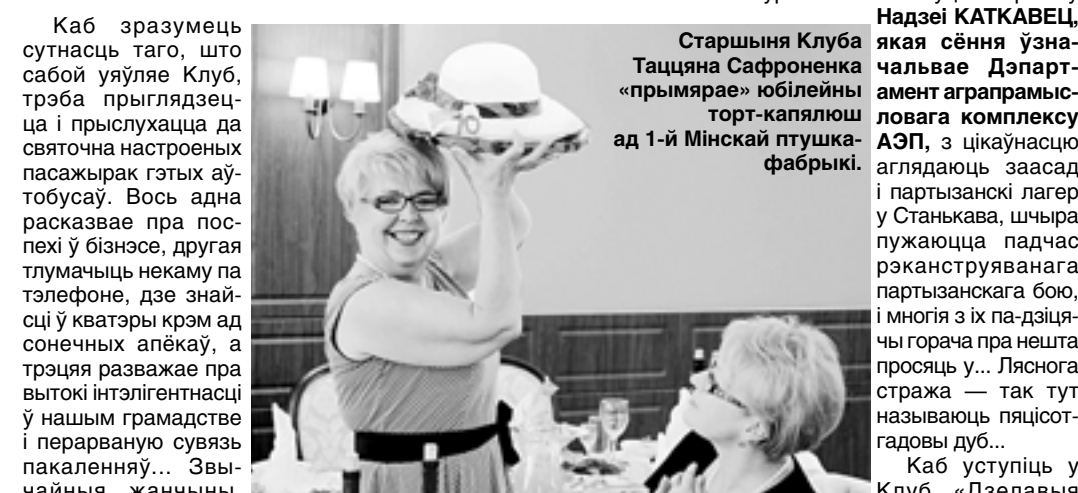
Прыпеў:
Ты ўсё чуеш, знаеш, мудры вецер, —
А хача шчасце мілы мой сустрэць, —
Яно ў акенца яснай зоркай свеціць,
І да зоркі лёгка далейць.

Светла нам было зусім нядаўна. **Прыпеў.**
Падрыхтаваў Міхась ШАБЫРКІН

ДЗІЦЯ ЛЮБОВІ

Клуб дзелавых жанчын Беларусі адзначаў свой першы юбілей

Каля мінскага Палаца спорту два аўтобусы — на 40 і на 20 месцаў. Побач з імі збіраюцца жанчыны ў элігантных сукенках, у вытанчаных тубліках, з сучаснымі, дасканалы ўкладзенымі прычоскамі. Некаторыя — з сівізнай у валасях. Але сапраўдны ўзрост гэтых жанчын бачны па іх вачах і ўсмешках, па тым, як яны зьвяртаюцца адна да адной («Дзюўчаткі!»), і па асаблівых постаці, дынамічнай і грабной, якая бывае ўласціва жанчыне-кіраўніку. Ад іх рашэнняў залежаць заробкі тысяч людзей, поспех асобных галін у эканоміцы, міжнародныя стасункі краіны і не ў малой ступені — яе палітыка. Элітарны клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі» адзначае свой першы юбілей — 10 гадоў.

Каб зразумець сутнасць таго, што сабой уяўляе Клуб, трэба прыгледзецца і прыслухацца да святочна настроеных пасажырак гэтых аўтобусаў. Вось адна расказвае пра апошні ў бізнэсе, другая тлумачыць некаму па тэлефоне, другая знайшчы кватэры крэм ад сонечных апёкаў, а трэцяя разважае пра вытокі інтэлігентнасці ў нашым грамадстве і пераваную сувязь пакаленняў... Зьявіліся жанчыны.

Жаночыя, неабыхавыя, слабыя. І моцныя.

Дарчы, не выключана, што менавіта дзюўчыны вялікай «рэкламнай хвалі» ў Беларусі так масава распаўсюдзілася самалячэнне. Па тэлевізары нам паведамляюць, як жыць з адномай прастаты, па радыё — даюць парады, як пазбегнуць ускладненняў ад цукровага дыябету ці як прымаць аспірын для прафілактыкі сардэчна-сасудзістых захворванняў... Менавіта дзюўчыны яркай і запамінальнай рэкламе беларусы «змятаюць» з аптэчных прылаўкаў фервек і эфералган, тэрафлэк і прастамол, фестал і мезіам форта...

— Пэўны час таму ініцыявалася поўная забарона рэкламы лекавых сродкаў у неспецыялізаваных СМІ, аднак у практэце нонша рэкламнага заканадаўства гэта ініцыятыва адлюстраваня не знайшла. Згодна з дзейным сёння рэкламным заканадаўствам, рэклама лекавых сродкаў не павіна падштурхоўваць здаровага чалавека да думкі аб неабходнасці спажывання лекавага сродку, — тлумачыць Дзмітрый Раждзественскі, — у яго не павіна скласіся ўражанне, што ў выпадку непрымянення гэтага прапарата здароўе можа пагоршыцца ці палепшыцца.

Не дапускаячы выкарыстоўваць у рэкламе вобраз урача ці фармацэўтычнага работніка, каб не фарміраваць празмерны давер у спажываўца да тавару, які рэкламуецца. Да таго ж рэклама лекавых сродкаў не павіна змяшчаць сьцвярдзэнняў аб тым, што лячэбны эфект ад прыёму лекавага сродку з'яўляецца абсалютна гарантаваным, а таксама інфармацыя, якая магла б стварыць уражанне, што кансультацыя з урачом — неабавязковая.

Надзея НІКАЛАЕВА

■ 12 мая — Міжнародны дзень медыцынскай сястры

НА НОВЫ ЛАД

У канцы 20-х пачатку 30-х асноўныя тэмы «Звядзды» — індустрыялізацыя і калектывізацыя.

Калгаснікі — ведзьмакі?

Стварэнне калектывіўных гаспадарак пачалося яшчэ ў першыя пасляжэўніцкага гады, аднак да канца 20-х на Беларусі калгасны рух не быў шырока распаўсюджаным. Толькі ў 1928-29 гадах адбыўся пераход да масавай калектывізацыі.

«Да 1927 года асноўнае ядро насельніцтва калгасаў складала вясковая і мстэацкая бедната. Пачынаючы з 1927 г. уцягваюцца значныя пласты сялянства. Сацыяльны склад калгасаў змяняўся... ужо маем значную праслойку сярэднякў і некаторую групу, хаця і нязначную, больш заможных сялян...»

І хоць «Звядзі» і пісала, што «імкненне сялянства арганізавацца ў калгасы набывае стыхійны характар», у публікацыях можна заўважыць і тое, што многія сяляне ставіліся насцярожана да такой справы.

Напрыклад, у матэрыяле за май 1929 года расвапваецца пра адну з палескіх камун.

«...стары Архіп з вёскі Шары гаворыць, што ў камуне сядзіць «ведзьмакі», якім сам чорт дапамагае ў рабоце.

Сялянін з пасёлкаў дзівяцка, які гэта жанчыны-камунаркі ня сварацца, а ядуць з адной міскі. Сяляне дзівяцка арганізаваныя камунараў. Росту камуны, яе дасягненням ва ўсіх галінах сельскай гаспадаркі.

«Цяжка было распачаць работу ў тым годзе (1922-23). Не было добрых машын, коней, зямля была залупшана. А тут яшчэ быў кепскі падбор людзей. Шмат непаразумеўна ўзнікла паміж камунарамі. А навакольнае насельніцтва тыцкала пальцамі на камунараў і казалі: «Вось папрацуеці год-другі. Запусціць гаспадарку, даведзучы да разбурэння, бо што змогуць зрабіць галадранцы».

Агтучою за калгасы, аўтары «Звядзды» прыводзілі такія перавагі, які больш высокая ўраджайнасць, чым у сялянскіх гаспадарках, «шраг агранамічных мерапрыемстваў, які павелічэнне ўжывання мінеральных угнаенняў, шырокае ўжыванне гатункавага насення, паляпшэнне апрацоўкі глебы».

З публікацыі вынікае, што ў гэты час калектывіўных гаспадарак аказалася дапамога. Напрыклад, збіраліся сродкі з рабочых (адлічваюся працант ад заробку альбо на заводах людзі працавалі ў звышурочны час) на набыццё трактароў для калгасаў.

ЗАМЕНА СВЯТАЎ

Рабочыя бралі шэфства над вёскай, прычым гэта тычылася не толькі збору сродкаў, падрыхтоўкі кадраў для кіравання калектывіўнымі гаспадаркамі, але і прапаганды і ўвядзення новых свят.

Адно з іх — свята першай базарны (або свята «Чырвонай базарны»), якое яшчэ называлі аўтары «Звядзды» — «дзень змагання за павелічэнне ўраджаю, за вытворчае каапераванне і калектывізацыю вёскі».

«Гэтае свята павіна прыкаваць да сябе ўвагу ўсёй савецкай грамадскасці. У гэты дзень трэба яшчэ раз папулярываваць сярод бядняцка-сярэднякх мас пастановы ўраду аб павелічэнні ўраджайнасці. Трэба ў яснай і зразумелай форме растлумачыць бедняку і сярэдняку усё ть пра існуючай агранамічных мерапрыемстваў, якія могуць быць скарыстаны ў іх гаспадарках зараз жа і якія павелічаны іх ураджай...» — пісала газета.

У гэты дзень праводзіліся мітынгі, шэсці з чырвонымі сцягамі, а таксама ўрачыстае заворванне

Алена ДЗЯЗДЮЛЯ

Старшыня Клуба Таццяна Сафроненка «прымярае» юбілейны торт-капалюш ад 1-й Мінскай птушкафабрыкі.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

— Цяпер для гэтага не абавязкова быць кіраўніком, але для нас важна, як жанчыну характарызуе яе кіраўніцтва, — кажа яна. — Мы сёння, наадварот, дапамагаем членам нашага Клуба стаць кіраўніцамі. Ракамендацыя Клуба дзелавых жанчын мае вагу. І мы ўжо шукаем сабе замену, прычым замену, якая захавае пераемнасць пакаленняў. На гэтым пасаджэнні мы прынілі сем новых членаў, і на наступнае маем ужо 12 зявак.

Праз некаторы час я пачынаю здагадвацца, што сутнасць Клуба — у душэўнасці, і праз душэўнасць, праз сэрца — усё астатняе. Напэўна, таму ў іх многае атрымліваецца. Напэўна, таму яны і самі адчуваюць патрэбу ў такіх стасунках і, нягледзячы на занятасць, знаходзяць час для сустрэч і агупных спраў.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба зрабіць добрую справу, падкрэслівае Таццяна Сафроненка, маючы на ўвазе дабрачыннасць, гатоўнасць некаму дапамагчы, актыўную жыццёвую пазіцыю і любоў да людзей і краіны.

Каб уступіць у Клуб «Дзелавыя жанчыны Беларусі», трэба з